

RUSLAND EN MONGOLIË 2012 - WEEK 6/7/8

Maandag 3 september beginnen ook de scholen in Mongolië. Wanneer we ons laatste verslag en wat foto's op de site hebben gezet, zien we in het centrum de kinderen na hun eerste schoolochtend naar huis lopen. Klein grut aan de hand van pa of ma, de oudere kinderen samen druk kletsend en allemaal op hun zondags gekleed. We slaan extra brood, water en groente in want de volgende dagen zal dat waarschijnlijk niet mogelijk zijn. De weg gaat weer omhoog de bergen in 's avonds staan we in het Khorgi NP. De laatste kilometers over een smalle track vol kuilen en keien, een smalle pas en dan een rustige kampeerplek.

De volgende dag rijden we langs de noordkant van het meer datdoor een vulkaanuitbarsting is ontstaan. Langs de oever staan zuilen van zwarte lavasteen en op een eiland zien we kolonies aalscholvers en meeuwen. We horen dat we niet op de groep hoeven te wachten; de auto van Kay en Sabine heeft gebroken bladveren en gaan met Roy en Berthus terug naar Ulaanbaatar. De rest loopt hierdoor vertraging op en maakt een kortere doorsteek. We eindigen de dag na een uitdagende rit op een grasveldje naast een stroompje. Een brommer met zoon en vader arriveert. Pa komt bij ons zitten, zoon rijdt weg en komt even later met zijn moeder en een zeis achterop terug. Met pilsje en Mongools woordenboekje begrijpen we dat dit zijn winterbasis is en zoonlief een luilak die ze 's morgens niet uit zijn bed kunnen krijgen. Een wereldwijd probleem dus. Net onder de wol horen we een auto aankomen die stopt en daarna veel gezellig lawaai. Een uur later is het stil. Loos alarm.

Woensdag 5 september. Jarig in Mongolië! Felicitaties en cadeautjes van Cees en Cara, Joost en Marian. Iets verderop staat een busje met twee tenten en een groep Mongolen die al weer veel plezier met elkaar maken. Drie mannen nemen een kijkje en even later bring ik met Maria een tegenbezoek om mijn chocoladekoeken te slijten. Nu de rest van de groep toch niet komt trakteer ik onze nieuwe burens. Zo zittten we 's morgens om 8 uur in een grote kring en spoel de chocola met wodka door het keelgat! De dames zijn collega's in een ziekenhuis en met de mannen gaan ze gezamenlijk een week vakantie vieren. Ze spreken geen woord Engels, maar 'Happy birthday' zingt iedereen. Dan is het tijd om te vertrekken. De volgende dagen rijden we over passen van vallei naar vallei. Wanneer er water is staan daar gers en overal zien we grote en kleine kuddes. In Jargalat probeer ik dollars te wisselen. Kan niet en dan weer wel. De biljetten worden met grote interesse betast en bekeken. De dames schieten in de lach bij nadere bestudering van president Jackson op het \$ 20-biljet. De man heeft inderdaad een verwijfd uiterlijk en mannen in Mongolië horen stoer te zijn. Na vier telefoontjes, vijf mislukte formuliertjes en de bemoeienis van zes klanten die na mij binnenkomen ontvang ik na een half uur mijn Mongoolse geldbiljetten. Leuke situaties, maar je moet er wel de tijd voor hebben; zoals wij nu!

Bij het kampvuur en een mooi ondergaande zon drinken we onze verjaardagsborrel.

Donderdag 6 September worden we om vier uur gewekt door langgerekte kreten die steeds dichterbij komen. Vanuit de vallei nadert een grote kudde met herders. Waarschijnlijk moeten ze vandaag een grote afstand overbruggen om de dieren naar het winterkamp te brengen. Overdag zien we hier en daar dat gers worden afgebroken en opgeladen op vrachtwagens. De weg is moeilijk, meestal stoffig, de omgeving indrukwekkend. Zo ook de enorme aasgieren rond en op een dood kalf langs de weg.

We komen in Moron, zien meer auto's, kleine vrachtwagentjes, soms hele grote waarbij we ons afvragen hoe die chauffeurs ze op de weg houden.

Vaak staan ze met lekke banden of andere mankementen langs de kant. Soms dagenlang wachten op de juiste onderdelen. Opeens krijgen we toch een stukje asfalt en komen vrijdagavond aan in het Uran-Togoo NP, waar Radboud, Fons en Arend, Joan en gids Batuk ons verwelkomen.

Zaterdag 8 september. Ik kan warm douchen, maar moet daarbij wel flink heen en weer springen om nat te worden. Over asfalt arriveren we in Erdenet, de tweede stad van Mongolië. De auto's staan keurig in de rij op een plein in het centrum en dat trekt veel bekijks en aanspraak, ook van een zeer dronken mannetje, die uiteindelijk hardhandig door enkele landgenoten wordt verwijderd. Net is in Rusland is de wodka-consumptie een groot probleem. We kopen mutsen en handschoenen en een dikke broek. Die zullen we de komende weken nodig hebben. 't Is even zoeken maar dan vind ik mijn maat, nog wel een echte (?) Gucci voor € 25. De mutsen zijn cashmere en de handschoenen yakwol. We rijden op tijd de stad uit en de heuvels in voor een nacht tussen kogeldistels en weer heel veel kruiden.

Op zondag komen we na een rit over redelijke en heel slechte wegen met glijpartijen vanwege de dichtgeslibde profielen aan bij het kloostercomplex van Amargayasbalant. Jammer dat zoveel in verval is, ook verbazingwekkend omdat er nog zestig monniken wonen. Berthus ging even kijken in hun woonverblijven en zag er een stel achter computerschermen met hun X-box! Het tourist-ger-camp iets verderop heeft een restaurantje. We zijn de enige gasten en bestellen een afscheidsdiner voor onze gids Batuk. Een geweldige vent, die ondanks de korte tijd dat Maria en ik hem meemaakten een grote indruk achterlaat. Na het eten heeft hij voor iedereen een persoonlijk woordje,

waarna we hem onze cadeautjes aanbieden. Batuk, bedankt! En tot ziens in Nederland.

Maandag gaan Cara, Cees en Joan door het binnenland, de rest neemt de doorgaande weg naar de grens. Eerst nog een flink stuk off-road, daarna verhard. Twintig kilometer voor de grens rijden we over een heuvelrug en genieten 's avonds bij een groot kampvuur van de ondergaande zon over het groet meer voor ons.

Op dinsdag 11 September ontmoeten we elkaar bij de grens. We zijn ruim drie uur kwijt voor met name heel veel stempeltjes. De Mongoolse douane wil eerst al onze bagage door de X-ray halen. Ik loop met de juf naar buiten om onze 'bagage' te laten zien. Daarbij neem ik een schuin hellinkje in plaats van de trap. Nooit doen. Ik klap onderuit, knal op mijn kont en rug en kom als eerste beneden aan. Dagen later moet ik dat bezuren met een paar zeer pijnlijke hamstrings. Maar juf ziet nu in dat ze de bagage beter ter plekke kan inspecteren. Aan de Russische kant dit keer een behulpzame dame die goed Engels spreekt en ons vlot door de formaliteiten heen werkt.

Kampvuur en wodka en wij allen natuurlijk, zorgen wederom voor een gezellige avond.

Op woensdag rijden we via Ulan-Ude naar het Baikalmeer. De weg is goed, behalve voor Car, Cees, Joan, Joost en Marian die besluiten binnendoor te gaan. Naar later blijkt een prachtige, maar ook zware route. Ze doen ruim warmen de twee dagen over tweehonderd kilometer. Ulan-Ude is een vriendelijk en op het oog welva-

rend stad. Voor ons is het sightseeing vanuit de auto en een foto van de bijna acht-meter-grote kop van Lenin. De Trans-Siberië-lijn is al een paar keer in beeld geweest en in de namiddag rijden we eronderdoor om aan het meer een plek te vinden. Dat blijkt een hele mooie te zijn: de auto op het keienstrand en het grootste zoetwatermeer ter wereld aan je voeten. 650 kilometer lang, minimaal 50 kilometer breed en een diepste diepte van 1600 meter. Radboud test als eerste de temperatuur, daarna Fons en wanneer beide walrussen heel luidruchtig de kou van zich hebben afgeschud wagen wij ook een poging. KOUD! Maar daarna warmt de zon ons weer snel op. Eén minpuntje deze nacht: de spoorlijn is druk, elk kwartier passeert een goederentrein met meer dan zestig wagons en die maken véél lawaai. Zelfs oordopen zijn hiertegen niet bestand.

Op donderdag rijden we rond het middaguur Irkuts in. Enkele auto's hebben onderhoud nodig. Er liggen onderdelen voor hen klaar en wij gaan met Arend de stad in. Het is warm. Iedereen loopt te genieten van deze prachtige nazomer in 'het Parijs van Siberië'. De stilettohakken blijken nóg langer te kunnen zijn en de jurken korter. We komen ogen tekort.

slechteren over de markt met veel aanbod van de plaatselijk gevangen vis. Dé lekkernij bij uitstek is niet de steur, maar de omul. En dan gerookt. We kopen er een met pitta-brood. Heerlijk.

Er varen bootjes en boten. De draagvleugelboot uit Irkutsk arriveert, een klas kinderen van een kunstschool zit op het strand en aan de kade te tekenen en te schilderen.

We besluiten een stuk terg te rijden en nemen de tijd om een mooie plek te vinden. Dat lukt; weer aan de rivier, hier bijna vier kilometer breed, in de zon en de hele middag voor ons om eindelijk eens de kleren te wassen. Water genoeg bij de hand en alles is op tijd droog. Ook weer ruimschoots berkenhout voorradig voor een mooi vuur. We zijn inmiddels een gezellig en hecht reizigersteam geworden. Dat is toch bijzonder voor een flinke groep mensen die elkaar voor die tijd niet of nauwelijks kende. We beleven vele mooie avonden die ons heel lang bij zullen blijven.

Een hartelijke groet vanuit Rusland!

De sfeer is westers, de mensen open en vriendelijk. We drinken de beste cappuccino sinds tijden en bekijken een paar Russisch Orthodoxe kerken. Bij het oorlogsmonument met de eeuwige vlam staat een erewacht van piepjonge soldaten. Mooi gezicht, zo'n meisje in groen uniform en grote witte strikken in haar vlechten. Wanneer we terug zijn bij de garage moeten we nog even wachten en gaan daarna ten oosten van de stad langs de rivier staan.

Vrijdag 14 September. Dichte nevel boven de rivier, koud en een zon die alle mist snel oplost. We willen naar een camping in Listvyanka, aan de monding van de rivier in het Baikalmeer.

Geen plaats. Dan

maar koffie, rond-

